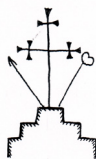

† MACARIE
EPISCOPUL EPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE A EUROPEI DE NORD

PASTORALĂ LA NAȘTEREA DOMNULUI
PENTRU CINE BATE INIMA TA?

STOCKHOLM, 2022

† MACARIE,

**Din mila și purtarea de grijă a
Atotmilostivului Dumnezeu, Episcop al
Episcopiei Ortodoxe Române a Europei de Nord,**

**Iubiților frați preoți și diaconi, ostenitorilor din sfin-
tele mănăstiri și alesului popor dreptmăritor, har, pace,
liniște și bucurie de la Hristos, iar din parte-mi părin-
tească binecuvântare și frățească îmbrățișare!**

**Iubiți slujitori ai Sfintelor Altare,
Iubit popor al lui Dumnezeu,**

Nașterea Mântuitorului a fost de la început un „*semn care a stârnit multe împotriviri*” (cf. Luca, 2, 34), după cuvântul profetic al Dreptului Simeon. Irod a săvârșit genocidul pruncilor, cetatea Ierusalimului s-a tulburat, iar Fecioara Maria cu Pruncul pe brațe, alături de Dreptul și Bătrânul Iosif, au fost nevoiți să ia calea exilului, refugiindu-se în Egipt.

Bucuria și Taina întrupării Fiului lui Dumnezeu s-au descoperit doar câtorva păstori, celor trei magi sosiți de departe, călăuziți de stea, și puterilor cerești, în timp ce nașterea mai presus de fire s-a desfășurat în deplină

anonimitate, într-un staul de la marginea Betleemului, în proximitatea aglomeratei cetăți a Ierusalimului.

Ni se înfățișează, astfel, două istorii paralele: în timp ce imperiile, stăpânitorii și lumea își urmează interesele meschine, zdrobind în picioare sufletele celor slabi și necăjiți, într-o smerită iesle Se culcușește Însuși Domnul, venit printre noi, pentru noi, pentru a ne izbăvi de necazul, durerea, nemilostivirea care ne-au cuprins și în care ne zbatem neputincioși.

Căci lumea aceasta, iubite frate și iubită soră, nu se deosebește cu nimic de cea istorică a împăratului Augustus sau a regelui Irod. Nu există nici acum loc pentru cele ale inimii. Este o lume oarbă sufletește. Nu are ochi pentru Dumnezeu, însă nici pentru aproapele. Sufletul ni se învârtosează și devine egoist, iar într-un final ucide aspirația noastră către cer.

Dreptmăritori creștini,

Trăim în continuare vremuri de mare tulburare. A fost criza pandemiei, acum este criza războiului din Estul apropiat, ni se vorbește neîncetat de o criză a energiei, a economiei, a climei. Dar cea mai mare criză a lumii de astăzi este criza lăuntrică determinată de războiul care se poartă ... *în inima omului*. Acolo, în inima ta, drag frate și dragă soră, se dă bătălia hotărâtoare între bine și rău, între adevăr și minciună, între lumină și întuneric. Tot acest tumult, tot acest bombardament informațional real și virtual au menirea de a ne înstrăina de propria noastră fire, de sinele

nostru profund, de a ne face surzi la bătăile propriei noastre inimi duhovnicești, devenind astfel maleabili și controlabili de către cei care vor să stăpânească lumea ca niște dumnezei auto-proclamați.

Pentru cine bate inima ta, scump frate? Pentru cine bate inima ta, scumpă soră? Iată o întrebare la care să medităm cu durere la acest Crăciun al anului 2022. Cu alte cuvinte, ce fel de gânduri îți umplu mai mereu mintea și îți captează neconținut atenția? Mai suntem vii sufletește? Ne doare sufletul pentru aproapele? Suntem dispuși să ne purtăm neputințele unii altora (Galateni 6, 2)? Cele ale soției, soțului, copilului sau părintelui nostru? Avem oare o inimă plină de înțelegere și iubire creștină, măcar față de cei de aproape ai noștri?

Dragii mei,

Principala provocare cu care ne confruntăm astăzi este „*răcirea dragostei*” (cf. Matei 24, 12) din cauza atâtor rele care se întâmplă în jur, dar și pentru negrija noastră de suflet. Iar când inima se răcește și nu mai iubește cu iubirea hristică și jertfelnică, ne simțim mohorâți, lipsiți de bucuria autentică, singuri și înstrăinați, orfani rătăcind fără sens într-un univers absurd, atașați doar de plăceri sau satisfacții efemere ce devin un drog prin care încercăm să uităm de sine și de povara existenței.

Iar semnul cel mai vizibil al acestei crize sufletești este *singurătatea*. Ne simțim singuri chiar și când ne aflăm în mijlocul familiei noastre. Singuri împreună, cufundați fie-

care în ecranul personal al telefonului sau tabletei. Singuri și neînțeleși, singuri și veșnic nemulțumiți. Acest simțământ este amplificat, mai ales pentru noi, românii din diaspora, de faptul că ne aflăm în țară străină, departe de casa părintească și de locurile copilăriei și tinereții noastre.

Pentru ca dragostea să rămână vie ea trebuie să fie asemenea iubirii Dumnezeuului nostru, dusă până la cruce și dincolo de ea și de moarte. Trebuie să fie ca iubirea necondiționată de mamă. „*Sabie va trece prin sufletul tău*” (Luca 2, 35), i-a spus Dreptul și Prorocul Simeon Preasfintei Fecioare Maria care ținea Pruncul în brațe. Sabie va trece și prin sufletul tău, dacă vei iubi autentic. O! mamă și tată, frate și soră, fiu și fiică! Nu este ușor să vezi cum cei iubiți ai tăi se îndărătnicesc pe căi primejdioase. Nu este ușor de purtat povara de a fi respins sau chiar asuprit de ai tăi.

Dar toate devin mântuitoare atunci când conștientizăm că aceasta este menirea și salvarea noastră și a celor împreună cu noi. Când devenim conștienți că, la măsura noastră, participăm prin această suferință a iubirii la dragostea cea mare a Maicii lui Dumnezeu și cea răscumpărătoare a Însuși Fiului său.

Preaiubiții mei,

Avem de ales între două suferințe: cea izvorâtă din egoism, a iubirii de sine, și cea altruistă, a iubirii de Dumnezeu și de aproapele. La prima ne îndeamnă toată lumea, tot ce ne înconjoară trupește și sufletește. Lumea de astăzi este idolatră, iar idolul cel mare, noul Baal, este

eul, egocentrismul, căruia îi jertfim totul: țară, comunitate, familie, suflet.

La cea de-a doua ne cheamă, discret, Hristos Mântuitorul Emanuel, Cel Care astăzi S-a născut pentru noi luând asupra-Și firea noastră omenească. Și, când ne facem puțin atenți, când reușim să ne smulgem din nebunia din jur, din jocul de lumini și sunete orbitoare și asurzitoare cu care ne zăpăcesc efemerii zilei, atunci simțim iar cum ne bate inima duhovnicească. Simțim cum acest Prunc ne redă nouă înșine, ne deschide o ușă, o fereastră de care uitaserăm, către cerul din lăuntru profund. Să pășim cu încredere către această bucată de cer, cerând ajutorul Preasfintei Fecioare Maria, cea prin al cărei suflet a trecut sabia încercărilor, dar care le-a biruit pe toate întru bucuria Fiului său.

**Al vostru slujitor, frate și prieten,
de tot binele voitor și fierbinte rugător,
† Părintele Episcop Macarie**

*Data în Reședința Episcopală din Stockholm, Regatul Suediei, la
Praznicul Nașterii Domnului, în anul mântuirii 2022.*